

شورای شهر ، عالیترین نهاد مردم سالاری دینی و مشارکت اجتماعی در توسعه پایدار شهری

City council, the highest institution of religious democracy and
community participation in sustainable urban development.

مolf اول: ابوذر صداقت* (دانشجوی
کارشناسی ارشد علوم اقتصادی دانشگاه آزاد
تهران جنوب ¹(a.sadaghat@yahoo.com)

مolf دوم: دکتر محمد خضری (استادیار
اقتصاد دانشگاه آزاد تهران جنوب
(khezri380@gmail.com)

چکیده :

بطور کلی شورا در لغت به معنای رایزنی و مشورت کردن است و آیه شریفه قرآن کریم : « و أَمْرُهُمْ شورا بَيْنَهُمْ » که اهمیت قضیه را مشخصاً تعیین و تعریف نموده است. شهر هم خاستگاه اصلی مدرنیته است و هم قهرمانانانش. در شهر است که مدرنیته به بالندگی می رسد و در عین حال مدرنیته است که شهر را جلوه گاه خود می سازد [1]؛ در واقع شورای اسلامی شهر، تجمعی است برای هم اندیشی، رایزنی، نظرسنجی، تصمیم گیری و در مواردی اجرا، نظارت و بازبینی که جوهره اصلی حضور خرد جمعی در یک نظام مبتنی بر مردم سالاری به جای تکیه بر اندیشه و عقل فردی را شکل میدهد و از مهمترین ارکان مورد نیاز در مدیریت و برنامه ریزی شهری به منظور حصول یک شهر توسعه یافته و پایدار می باشد که لازم است موضوع بصورت ریشه ای مورد بررسی و تحلیل قرار گیرد. برنامه ریزی شهری در حقیقت به سه عنصر دولت، مردم و نهاد مدنی منقسم شده که عالیترین نهاد مردم سالار دینی را می توان نظام شورایی دانست. بلحاظ اهمیت و کارآئی و در واقع تبلور و ظهور حرکت جمعی در انتخاب مغز متفکر یک شهر، مطالعه خود را تنها به حوزه شورای اسلامی شهر اختصاص میدهم.

البته به جز شورای اسلامی شهر، دیگر نهادهای انتخابی هر کدام شرایط ویژه ای را دارند: ریاست جمهوری باید از رجال سیاسی باشد، اعضای مجلس خبرگان باید دارای رتبه اجتهاد باشند و نمایندگان مجلس نیز باید سابقه مدیریتی و سیاسی در پیشینه خود داشته باشند تا بتوانند از سوی مردم انتخاب شوند، اما اعضای شوراهای اسلامی شهر و روستا از معتمدین و افراد مورد وثوق مردم جامعه بوده که با اتخاذ تصمیمات در سرنوشت محل زندگی و منطقه خود تاثیر می گذارند. بنابراین لازم

¹ نویسنده مسؤل :